

Отъ Топлишъ ний изведнѣжъ започнахме да се катеримъ по прѣдгорията на Балкана. Още въ началото на трѣгванието ни започнахме да затѣваме, едва ли не до поясъ, въ снѣгътъ.

Като отвѣсна стѣна се бѣ испрѣчилъ прѣдъ насъ снѣжния Балканъ.

— Ако тукъ е мѣчно да се върви, тамъ горѣ какво ли ще бжде? се питаха опълченцитѣ.

А тукъ, дѣйствително, бѣ мѣчно за вървение, при всичко, че по сѣщия пѣтъ прѣди насъ бѣха минали хиляди хора и конѣ.

Испърво, минахме прѣзъ една, съвършено откритата и изровена отъ челоуѣчески и конски стѣпки, поляна, като се направлявахме къмъ първото стѣпало на гигантската стѣлба на възвишенността, покрита съ гѣстъ лѣщакъ и букакъ. Съ влизанието ни въ корията, ний изведнѣжъ почувствувахме всичката трудностъ на движението по нея, при всичко, че тукъ въскачванието бѣ още не тѣй стрѣмно, и пѣтя бѣ сравнително широкъ.

Отъ тукъ, обаче, колкото по нагорѣ вървѣхме, толкова пѣтя ставаше по тѣсенъ и стрѣменъ, така щото, по нейдѣ, едвамъ можеше да се катеримъ по единъ челоуѣкъ. И то съ каква мѣка? Наистина, пѣтя и тукъ бѣше утѣпканъ отъ прѣднитѣ войскови части, но отъ това той не бѣ станалъ по лесно проходимъ. Напротивъ, сега движението не сравнено бѣ по трудно и то, защото на много мѣста, подъ прѣхкавия, движущия се снѣгъ, имаше ледъ и за туй ний на всѣка крачка се плѣзгахме и падахме, като буквално се заравахме въ дебелия снѣгъ; но не само хората, а и конѣтѣ падаха. Еднитѣ и другитѣ бѣха потънали въ потъ.

Азъ чакъ сега видѣхъ, каква голѣма погрѣшка направихъ съ промѣната на Черкеза за настоящия ми конъ, който на гледъ бѣше много по добъръ, но за туй се оказа твърдѣ слабъ. Той не можеше да ми служи даже и долу, когато минавахме прѣзъ поляната и тамъ трѣбваше да слѣза и вървя пѣши.

Тукъ же той положително ме бѣ изморилъ, защото, за да не би да ме застѣпи, като го водяхъ подирѣ си, азъ бързахъ да се катеря на горѣ; а при всѣко